FRAGMENTEN VAN ROUW EN TROOST

Touches of grace

Of de hemel naar de aarde brengen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 779 8
1e druk 2015
© 2015, Kathy Anita de Vries

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

FRAGMENTEN VAN ROUW EN TROOST

Touches of grace

Of de hemel naar de aarde brengen

Kathy Anita de Vries

Elikser
UITGEVERIJ

Over datgene wat ons leven als zodanig is
wat dit bestaansfragment tussen eeuwigheid en
eeuwigheid voorstelt

weten we niets met objectieve geldigheid

de zin van het leven gaat schuil achter dit geheim
van het ervoor en erna

Aan de rand van de dood, Aniela Jaffé
'De dood in de optiek van Jung', blz. 12

Once the seeker has set forth upon the way to this
Last Reality, he will be led by an
inner light

Mystical Dimensions of Islam, Annemarie Schimmel, blz. 4

FRAGMENT IN EEN DIEPERE BETEKENIS VAN HET WOORD

Misschien is ons leven een fragment, een gedachte die de moeite van het overdenken waard is. Deze overdenking voert mij terug naar een prachtig boekje dat ik vond in de boekenkast van Marco, mijn man, na zijn overlijden.
Niemand minder dan Jung zag het leven als een deel van ons bestaan dat het aantal geleefde jaren ver te boven gaat. Daarom noemde hij het einde van het leven een tweede geboorte die naar buiten toe de indruk van de dood wekt. Het zogenoemde leven zelf is als een korte episode tussen twee geheimen, die echter één geheel vormen.

In deze tijd, waarin objectief geldige uitspraken over leven en dood meer dan ooit het fundament moeten vormen van de taal van onze ziel, ontstaat logischerwijze een scherpere dualiteit tussen ratio en ziel. Een dualiteit die er altijd al was, omdat de ratio niet de taal van de ziel verstaat. De ziel spreekt niet in woorden, maar in beleving.
Alleen al de uitdrukking van bezield zijn en bezieling voor alles wat ons raakt, spreekt ons hier boekdelen.

Beleving vangen in taal is daarom een uiterst heikele onderneming … maar toch.
Wanneer het weten in dienst staat van de taal van de ziel komt het in een andere context te staan. Voor mij zijn ratio en ziel twee onvergelijkbare grootheden die van verschillende oorsprong zijn en die wij als mens als zodanig mogen erkennen, maar die we niet in een voortdurende machtsstrijd met elkaar moeten wegen.

Jung vertelde dat hij vanuit zijn verschillende stervenservaringen de zekerheid had geput dat de ziel ook ná de dood nog blijft voortbestaan. Dit in tegenstelling tot het verstand, dat met de dood ophoudt te bestaan. Deze laatste gedachte komt voort uit de verschillende oorsprong van de ratio en de ziel. De ratio behoort bij de aarde, terwijl de ziel van de hemel is. De ontkenning van de ziel heeft de mens verarmd en lijkt mij ook heel beangstigend.
Het perspectief van de ziel reikt heen over datgene wat wij dood noemen.
Het verbindt ons met al wat bezield is.

Vanuit dit perspectief bezien, is ons leven hier op aarde slechts een fragment, waarbij het sterven de identiteit van de ziel – de geheimenis waarvan Jung spreekt – blootlegt en het lichaam als een lege huls achterblijft.
Eigenlijk is sterven een alchemistisch proces dat al

ver vóór het sterven begint en waar bezieling een zo belangrijk deel van uitmaakt.
Misschien is het nodig om naast leegte, verdriet en afscheid een glinstering van bezieling te laten schijnen, omdat aan degene die is heengegaan de identiteit van zijn ziel is getoond, waardoor het geheim geen geheimenis meer is.
Wij blijven achter, levend in het fragment en daarom nog verstoken van de totaliteit, van de eenheid.
Degene die is gestorven, is ingegaan in de bezieling van dat wat hij ten diepste is.

Inhoud

Fragment in een diepere betekenis van het woord 9
Voorwoord 15
Wie was mijn Murshid? 19
Wie was Marco de Vries? 21
Bevroren ziel 26
Spiritualiteit 28
Een klein in memoriam Marco 29
De hemel naar de aarde brengen 30
Weer alleen 36
Poco ritardando 37
Kwetsbaarheid 39
Wat vooraf ging 42
Het is zoals het is 46
Een zaterdag 47
Rouw is ontworteling 50
Het boek 52
Twee citaten van Jung 54
Het gelaat van de rouw 61
The light appearing in the darkness 64
Kwetsbaarheid en transparantie 67
Tweede thema uit mijn leven: de inhaalslag 69
De ander 72
Vermogen en onvermogen 73
Een unieke kans 75
Karma 76
Karma der dromen 79
Gelaagde begrippen 89

Rouw en compassie 92
De zwaarte van het verdriet 93
Er is mij zoveel toevertrouwd 94
Een verlangen 96
A candle 98
Om der wille van het stijgen is de ziel afgedaald 100
Integratie 106
Dankbetuiging 109

VOORWOORD

A real teacher is only an instrument of God. It is his presence, what he wishes for you that helps; not the words he speaks.
When I asked my teacher what is the sign of a real guru he says, '[…] It is not what he says; it is his atmosphere, it is what his presence conveys to you, it is what his appearance tells you.

Dit zijn de woorden van Hazrat Inayat Khan, waarmee hij heel duidelijk de essentie omschrijft van de leraar, de Murshid.
Deze fragmenten van rouw en troost zijn niet meer dan weerspiegelingen van een scala aan emoties en gedachten gedurende de twee jaar na het heengaan van mijn moeder in 2005, mijn vader in 2008 en mijn man Marco in 2009.
Het is dus niet een boek dat een rouwproces beschrijft, maar veel meer korte momenten, waarin degene die dit boekje leest bevestiging, herkenning, troost of misschien zelfs wel verbinding kan vinden.
Terugkerend naar het bovenstaande citaat is het mijn diepste wens dat de sfeer van mijn Murshid op mag lichten door sommige woorden heen …
Waarom is dit zo belangrijk?, zult u zich misschien afvragen. Deze atmosfeer vormde voor mij het grootste tegenwicht in mijn eigen rouwproces.

Niemand minder dan Sogyal Rinpoche schrijft hierover:

Wanneer ik met anderen over deze sfeer rond mijn meester praat, bespeuren wij vaak hetzelfde diepe gevoel dat hij in mij wakker riep. Wat is het dat Jamyang Khyentse in mij heeft geïnspireerd? Een onwankelbaar vertrouwen in het onderricht, in de centrale rol en het ingrijpende belang van de meester.

Ik ben er diep van overtuigd dat ieder mens in zijn lijden een tegenwicht behoeft. Met een tegenwicht bedoel ik een krachtbron, die er ten diepste is. Misschien is het niet altijd gemakkelijk om erbij te komen, maar het is wel een innerlijk krachtveld, waar verbinding de plaats inneemt van afgescheiden zijn.

Mag dit boekje een handreiking zijn door middel van fragmenten en citaten van Rumi, Sogyal Rinpoche, Hazrat Inayat Khan en anderen. De fragmenten zijn zo gerangschikt dat de beschouwing zoveel mogelijk volgt op de emotie, daarmee een evenwicht scheppend in het lezen. Het boekje valt uiteen in twee delen: deel één behelst het eerste jaar van rouw, terwijl het tweede deel de jaren daarna omvat, waarin het licht van troost steeds verder doorbreekt. De fragmenten 'Een verlangen' en 'A candle loses nothing by lighting another candle' heb ik na enig nadenken aan het einde geplaatst vanwege hun meer poëtische karakter. Evengoed is dit boekje bedoeld om door te bladeren en een moment stil te staan bij datgene wat u op dit ogenblik het allermeeste nodig heeft.

Moge de sfeer van mijn Murshid Musharaff Khan, de

jongste broer van Hazrat Inayat Khan, uw ziel raken en troosten …

Kathy Anita de Vries-de Graaf

WIE WAS MIJN MURSHID?

In de eerste plaats is 'Murshid' binnen het soefisme en ook in de Arabische wereld een woord dat leraar betekent. Mijn Murshid was Murshid Musharaff Moulamia Khan, de jongste broer van Hazrat Inayat Khan.

Murshid kwam in mijn leven toen hij in de jaren 60 samen met zijn vrouw Shazadi een bezoek bracht aan mijn ouders. Het is moeilijk te verwoorden wat er precies gebeurde. Zijn aanwezigheid maakte een diepe indruk op mij, een kind nog, niets wetend van het soefisme.
Ergens anders in dit boekje spreek ik van een volkomen opengebloeid mens-zijn, een ziel die de sfeer van het Goddelijke bij zich droeg. Dat alleen is voldoende. Niets ter wereld is meer troostend dan dat.
Een tijd later vroeg ik of Murshid mij wilde inwijden. Dat gebeurde … en ik mocht, zij het helaas slechts voor een paar jaar, zijn tegenwoordigheid in mij opnemen.

Nu ik terugkijk en uiteraard veel ouder ben, besef ik meer en meer wat een groot geschenk mij toen ten deel is gevallen. Heb ik het wel voldoende naar waarde geschat?

Het besef is er nu dat iets wat zo kostbaar is, je misschien nooit voor jezelf mag houden.
Die sfeer van innerlijke nabijheid mag nooit sterven …
Hier val ik stil.

Laat ik dan eindigen met te zeggen dat hij een snaar raakte in de menselijke ziel door zijn muziek, door zijn totale zijn. Het gaat niet om persoonsverering, want de sfeer waar ik over spreek, is een aspect behorende bij de ziel. Een sfeer wordt gedragen door de ziel, door de essentie, en niet door de persoon.

Een straal van licht valt door mijn raam.
Verheldert mijn herinnering.
Mijn Murshid is gegaan, is plotseling gestorven …
Zelfs nu nog klinken deze woorden hard, in koude grond bevroren.
Maar dat wat bij de ziel behoort, dat kan niet sterven!
Die sfeer, in hem gedragen, laat diep in mij een weerklank na.
Murshids ziel, zo kostbaar, is nu thuisgekomen.

Murshids woorden over inwijding:
The link of the initiation is considered very sacred. This link cannot be compared with the outer changeable life. Its ideal is that once it is established it is established forever, here and hereafter …